

In kolikor bolj je razmišljal, toliko trdneje je bil prepričan, da jima dela krivico, da so ga bili prevarili njegovi čuti. In obljubil si je, da popravi jutri svoje nocojšnje nekoliko čudno obnašanje proti njima . . .

Ko je zatisnil utrujene oči že proti jutru, so ga začele mučiti težke sanje. Stal je zopet zgoraj vrh vinogradov ter zamaknjen gledal po okolici. Toda v tem hipu je začul za seboj pridušen smeh, poluglasno šepetanje in glasno, vedno in vedno ponavljajoče se poljubovanje. Ozrl se je. V mehki travi sta sedela njegova soproga in Pavlovič in se objemala in poljubovala in uživala vse razkošje razkošne ljubezni. In bilo mu je, kakor bi se bila hipoma doteknila mrzla, ledena roka njegovega srca, da se mu je krčilo in vilo v neznošnih bolečinah. Opotekel se je in omahnil na klopico, na kateri sta sedela sinoči z Maksom. In tedaj se je navzgor iz doline privila lahka meglica in zagrnila ljubkujočo dvojico; a še iz te rahle, neprozorne tančice je bilo slišati neprestano grljenje . . . Traven je privzdignil glavo, in v tem trenutku se je razpršila megla, a zraven njega je stal Makso in z zaničljivim posmehom kazal na ona dva. In kakor bi bil zrastel iz tal, se je nedaleč od njiju pojavil sodnik, za njim sodnica, a nato cela vrsta znancev in neznancev, in vsi so kazali ostentativno in porogljivo tja na trato; zagnali so strašanski krohot, da mu je pretreslo mozeg in kosti.

Zaječal je grozno, a v tem hipu se je zbudil in gledal prestrašeno okoli sebe. Na čelu mu je stal obilen pot, in tresel se je po vsem životu. Šele polagoma se je pomiril . . .

V kotu je še slabo brlela nočna svetilka, a skozi napol zastrta okna so že silili v spalnico prvi prameni vzhajajočega solnca.

(Dalje prihodnjič.)

Kaj ne, da čuden sem.

Kaj ne, da čuden sem,
Oj dekle moje,
Ko vračam zopet se
V naročje tvoje,
Ko pridem k tebi spet
Po dolgi poti
In gledam kot nekdej
V oko ljubo ti?

A dekle, dekle ti,
Ti bolj si čudno,
Ker meni ne pustiš,
Da glavo trudno
Ti k prsim naslonim,
Da čujem bolje,
Če drobno srce ti
Za me še polje,
Če v njem še jaz živim . . .

Aleksandrov.

